

JEG VAR VREDEN

ODE #31 - 40 FRA DEN INDRE OG YDRE VERDEN. CARSTEN ULENDORF 2019.

**"JEG VAR VRED PÅ ALT OG ALLE ... ISÆR PÅ LIVET.
SÅ LAGDE JEG MODSTRÆBENDE VREDEN FRA MIG OG
OPDAGEDE, AT VERDEN KLAREDE SIG ALLIGEVEL, OG AT JEG
SELV FIK PLADS TIL MERE GLÆDE.
DU VIL MÅSKE SIGE: 'SELVFØLGELIG'. MEN DET TOG MIG 68 ÅR
AT ERKENDE. SÅ ER DET GODT AT VÆRE ET EVIGT VÆSEN
... VI HAR TID NOK :-)"**

Carsten Ulendorf

- #31. ODE TIL DEN REJSENDE
- #32. ODE TIL VERDENS HERRER
- #33. ODE TIL VREDEN
- #34. ODE TIL DANSKERNE
- #35. MARCEL PÅ PLEJEHJEM
- #36. ODE TIL DEN YDRE VERDEN
- #37. DEN 2. REJSE
- #38. ODE TIL ANERKENDELSE
- #39. ODE TIL LYKKEN
- #40. JEG VAR VREDEN

Under hver titel står der et tidspunkt og et sæt rum koordinater.

TID = Det tidspunkt, hvor jeg færdiggjorde oden.

RUM = Det sted, hvor hovedbilledet er taget.

Billederne er taget på mine ture i skoven og på stranden ved Corselitze. Her vandrer jeg hver da med min hund ... først Donna. Så Luna. Og nu Snar. Det er på disse ture, mysterierne opstår ... det er her, jeg får sat nogle nøgleord på, så jeg kan gå hjem og digte.

Udgivet af Ulendorf ... think (www.ulendorf.dk).

1. oplag. Juni 2019.

Trykt på Cyclus og Maxi Offset af Jespersen Tryk, København.

ISBN 978-87-93806-03-0

© Carsten Ulendorf 2019

#31. ODE TIL DEN REJSENDE

TID 2019.04.09 21:52:24
RUM 54.764638 12.052261

Jeg er den rejsende. Jeg rejser konstant og overalt.
Navigerer lige helbefarent og sikkert
i den indre verden som i kosmos.

Mine rejser er min livsdannelse. Min udvikling.
De konfronterer mig med ukendte mysterier,
som udfordrer min intuition og min evne til at forstå.

Nogle læser eller studerer for at blive klogere.
Ikke mig ... jeg dykker i selvet ... i mit indre univers.
Som en sædcelle på jagt efter et æg ...
søger jeg en følelse ... en tilstand ... måske et minde.

Nogle gange går det nemt, og jeg kan i ro og mag
betragte, forstå og beskrive mit fund.
Det er som at gå rundt om en statue ...
lære den at kende fra alle sider. I alle detaljer.

Men der er også lukkede døre, forbudte områder
og labyrinter, der ikke umiddelbart er til sinds
at slippe deres hemmeligheder.
Jeg prøver ihærdigt ... nærmer mig fra andre vinkler.
Udtaler besværgelser og nedkalder forbandelser.
– Det er mine hemmeligheder for fa'en. Luk op!

Men alting har sin tid, synes det.
Noget skal ikke erkendes nu, men senere.
Det har jeg det fint med.
Der er rigeligt at fornemme og forstå lige her - lige nu.

Og jeg føler, der er en mening med tempoet ...
en styrende kraft, der vil mig det bedste.

Men der er erkendelser,
som ikke opnås i den indre verden - i mit indre univers.
Erkendelser, der kræver min tilstedeværelse i kosmos.

Så sadler jeg mit rejsetræ. Bestiger Pegasus'en.
Og hu-hej hvor det går ...
gennem universer og galakser ad træernes stier
med hastigheder hurtigere end lyset.
Jeg lukker øjnene og læner mig tilbage.
Åbner mig selv for alting ... mærker, lytter, snuser.
Og mit rejsetræ ved, hvad jeg vil ... jeg vil derud,
hvor det uforklarlige - det uforståelige findes.
Derud, hvor svarene hvirvler mod mig
og gennem mig ... før de forsvinder bagude.

Og vel hjemme igen, vandrer jeg og hunden Snar
i adstadigt tempo gennem skoven og langs stranden.
Opstemt og opfyldt af ny viden
lader jeg intuitionen skabe orden i kaos.
Med lidt held leder vejen til ny erkendelse.
Om mig selv. Om livet. Om alt.

Og sådan går tiden. Og livet.
Og ved du hvad? Det er såmænd ikke så tosset endda.

#32. ODE TIL VERDENS HERRER

TID 2019.04.10 18:34:10
RUM 54.759785 12.043313

De startede som mikrober ... ligesom alle andre.
Men efter nogle millioner år, viste det sig ... at den vej,
som de ved tilfældets gunst var slået ind på,
havde mere potentiale end alle andre.

I de følgende årtusinder løb de fra alt og alle.
Enkelte racer fulgte med et stykke af vejen,
indtil også de måtte stoppe for at puste.

Fra da af var mennesket verdens herrer,
og det var noget, der bekom dem vel.
Magtens arrogance var en del af deres dna.
Det samme var deres evne til grusomhed,
og de befæstede deres position med blod.

Da først de havde sat sig på tronen,
kunne man måske have forventet lidt mildhed
... som en ægte monark.
Men nej, for disse væsener var intet nok.
De satte sig mål så høje,
at alle måtte lide for at indfri dem ...
især de mindre udviklede skabninger,
der betalte med livet for festen ved menneskets bord.

Men en dag, da der ikke kunne pines mere blod
ud af disse lidende væsener,
bankede lidelserne så på menneskenes dør.

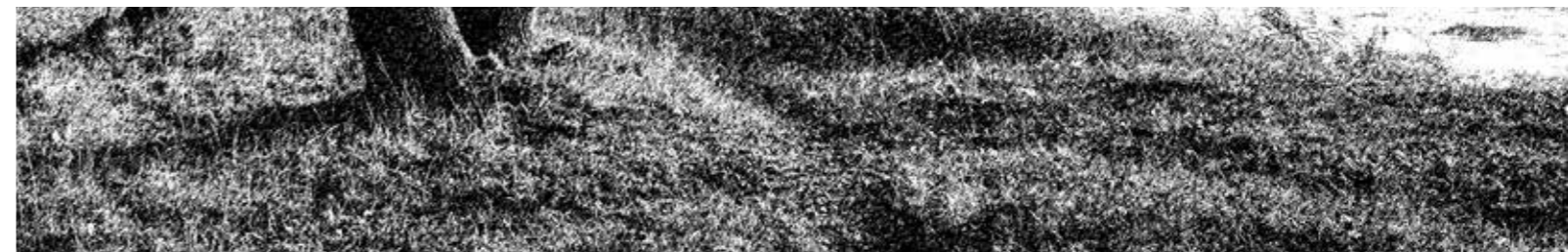
Man startede med at lukke dem ind til de svageste.
Det gik fint, så længe flertallet fik fred.
Og selv derefter formåede den øverste top
at holde alle i skak med gulerod og pisk
i skøn forening.

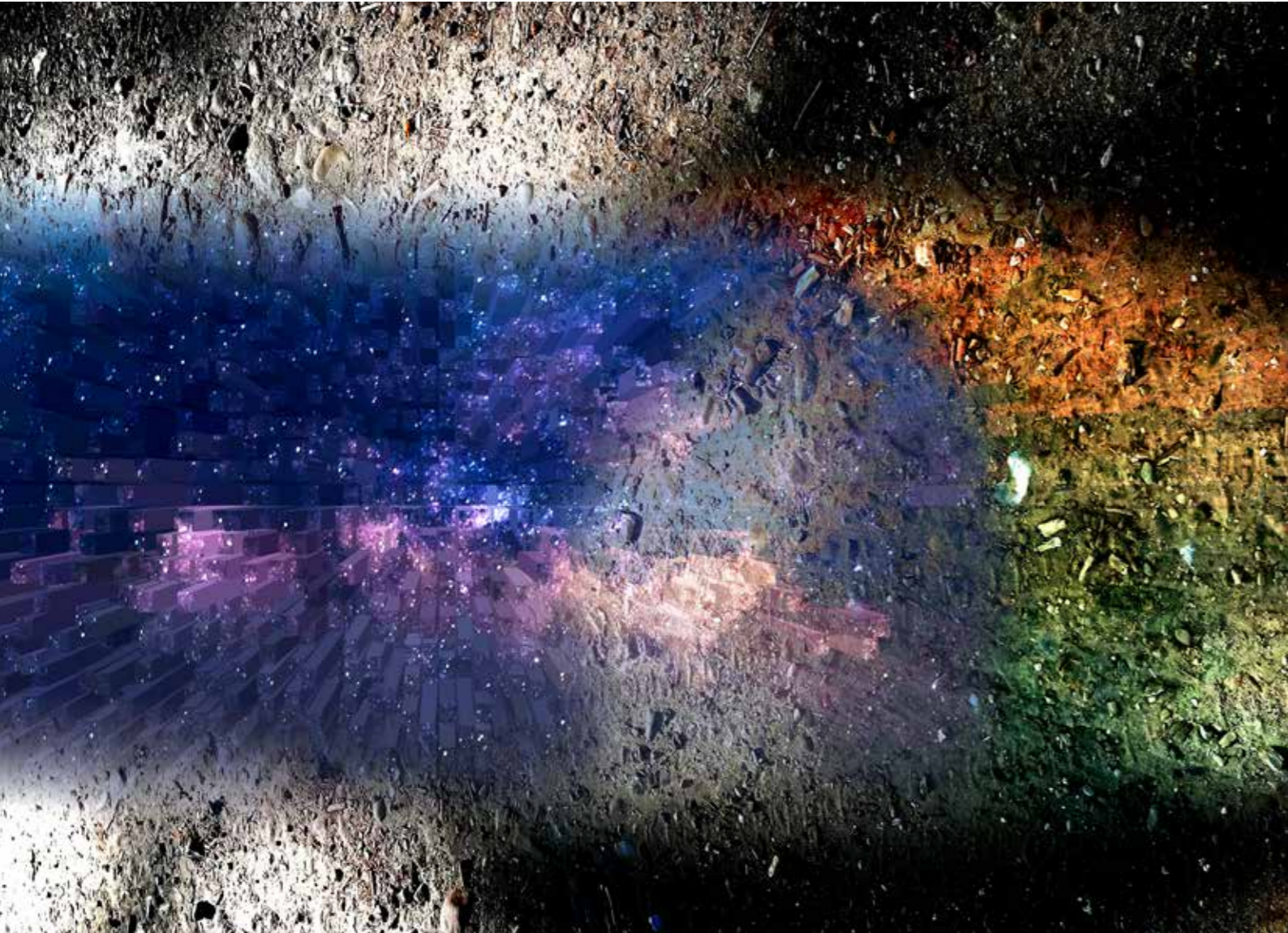
Indtil en dag, hvor de mægtige herrer
mødte en overmagt, de ikke kunne matche.

Slag efter slag gik gennem paraderne.
Og selvom de beskyttede sig efter bedste evne,
og dirigerede de værste katastrofer nedad i hierarkiet,
så var budskabet klart: Ret ind ... eller forsvind.

Det passede ikke herrerne. Deres dna sagde nej.
Godt nok var de bange ...
men deres hang til arrogance ... var større.

Overmagten tøvede ... giv nu lidt tid.
Men da herrerne brugte pausen
til at forsætte og udbygge det vilde ridt ...
slog overmagten til.
Fra den dag - torsdag 20. marts 2042 -
og i årtier derefter ...
var menneskene ikke længere herrer i eget hus.

#33. ODE TIL VREDEN

TID 2019.04.011 14:19:08
RUM 54.771204 12.058050

Forleden sagde Marcel til mig:

Du - om nogen - ved, at det vigtigste dogme i mit liv er ærligheden ... ærligheden overfor mig selv. Uanset hvor ubehagelig sandheden er, vil jeg kende og konfrontere den.

- Det ved jeg Marcel, svarede jeg. Og han fortsatte ...

- Jeg begyndte at undre mig over, at jeg indeholder så meget vrede. Jeg finder mine medmennesker overfladiske og ansvarsløse.

- De vil hellere pusle om børnebørnene end at sikre, der er en verden til dem, når de vokser op. Enten kommer de med alle mulige undskyldninger for intet at gøre, eller også lytter de slet ikke.

- Måske er de bange, sagde han. Men hvordan kan man være så bange, at man ikke orker at beskytte sine børn og børnebørn?

- Ansvarsløsheden gør mig vred, sagde Marcel. Men jo vredere jeg bliver, jo mindre lytter de.

Jeg nikkede som tegn på, at jeg lyttede og forstod. Men jeg kunne mærke, han havde mere på sinde.

Han fortsatte:

- Men jeg er vredere end som så. Samme sti førte mig til en ældre ... en livslang vrede. Og da jeg analyserede den, blev jeg opmærksom på, at den stammer fra manglende anerkendelse. Jeg er vred over, at mit geni og min livslange kamp for at gøre det bedste - gøre en forskel - aldrig førte til anerkendelse.

Han sank lidt ned i eftertænksomhed ... sagde så:

- Midt i det mylder af tanker kom et nyt ord på banen ... bitterhed. Jeg er en bitter, gammel mand. Det havde jeg ellers besluttet, jeg aldrig ville blive.

Marcel forventer ærlighed ... så jeg sagde:

- Det genkender jeg i dig, Marcel. Hvad vil du gøre ved det?

- Jeg trækker stikket, svarede han. Jeg vil finde meningen inde i mig selv og i mine oder. Holde op med at føle mig ansvarlig for alle andre. Holde op med at belære og irettesætte. Tingene må gå, som de vil og kan ... og helt ærligt så tror jeg ikke, mit fravær vil gøre nogen forskel.

Længe sad vi tavse ved siden af hinanden.

Så sagde jeg stille:

- Det er det rigtige valg, Marcel. Jeg kan mærke det. Hvordan har du det?

- Jeg er lettet, sagde han.

#34. ODE TIL DANSKERNE

TID 2019.04.16 18:22:08
RUM 54.784475 12.075668

Jeg sidder på mit kammer
i dette forkælede lille land højt mod nord.
Omkring mig ånder fred og ro.
Eneste trussel mod freden er en traktor,
der larmer lidt og spreder gylle, som lugter.

I skoven blomstrer kralækkerne og bierne summer.
Fuglene kvidrer. Frøerne kvækker. Køerne brøler.
Vi er i det land, hvor Morten Korck fandt sin inspiration.

Ved stranden kaster lystfiskerne deres snørrer.
Og cyklister og løbere lunter på skovens stier.
Familierne spreder de rød- og hvidternede duge
og indtager frokost med avec'er i det fri.

I shopping centrene hyler børnene til de får det,
de peger på ... og lidt til.
Overvægtige shoppere indtager softice og kager,
og får mærker i ladeporten af spinkle, franske café stole.
De køber varer, der har rejst om den halve jord
blot for at blive solgt i dette lille, rige land
... højt mod nord.

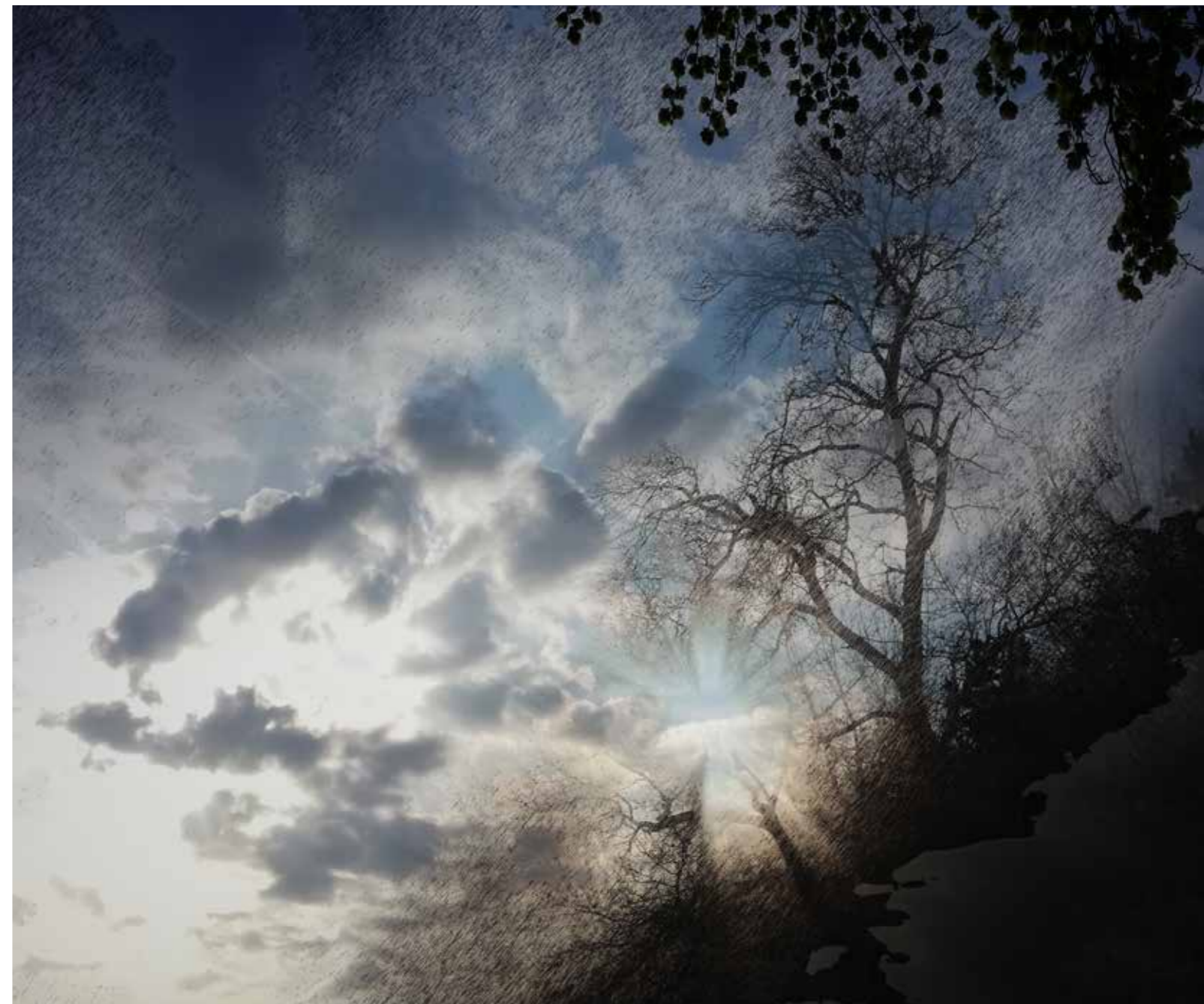
Dette folk interesserer sig for verden omkring dem ...
Børn, der sulter. Befolkninger, der trynes. Dyr, der dør.
Det hele kører som en film ... en sæbeopera,
der får lidt opmærksomhed, når der ikke sker andet.
Det er ikke rart, men sådan er verden jo, siger de.
Godt, at vi forstår at holde fred her-til-lands.

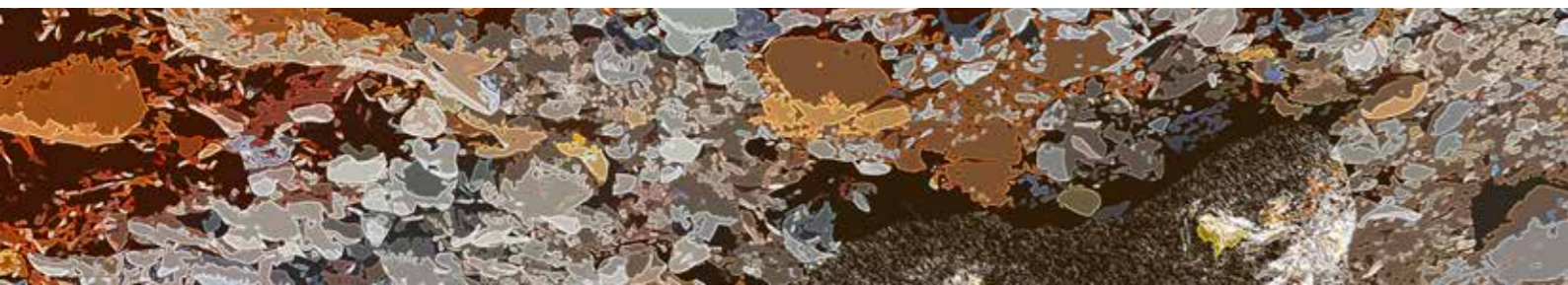
Hvis ligegyldighed er en følelse, så er det det, de føler.
Ikke engang afmagt, kan de mande sig op til.
De synes, de har ret til det hele.
Og når valget står mellem at støtte folk i nød
eller bruge pengene på en ny omgang lotto
... ja, så vinder sidstnævnte,
som de så alligevel taber.

Dette selvfede, lille folk højt mod nord
burde tage sig sammen ...
Vise verden, at vi anerkender, vi har været heldige.
Vise verden, vi er parate til at give og dele.
Vise verden, hvor rige vi alle kan blive,
hvis vi viser næstekærlighed og omsorg for hinanden.

For når det kommer til stykket,
er det det eneste strå, vi har at klynge os til,
hvis vi vil undgå de katastrofer,
som denne livsstil uundgåeligt fører med sig.

Spørgsmålet er bare ...
tør vi åbne øjnene, eller er det mere trygt
at blive ved med at holde dem lukkede.

#35. MARCEL PÅ PLEJEHJEM

TID 2019.04.19 18:11:11
RUM 54.772426 12.060455

Rummet er skinnende hvidt.
Jeg er ikke en gang sikker på, at det er et rum.
Et fængsel måske!? En celle!? Otte kvadratmeter vil jeg tro.

Jeg sidder på et objekt,
som man i min tid ville kalde et brædt.
Nu kalder man det en stol.
Foran mig er der et lidt større brædt. Hængslet i væggen.
Det kalder man et bord.
På bordet står der en skålformet tingest af metal.
I min tid var det hundens madskål.
Her hedder det en tallerken.
I tallerkenen skulper en rødbrun væske.
I gamle dage ville man sige resterne efter en opvask.
Nu er det resterne efter en grøntsag ... måske to.
Og de kalder det gudhjælpemig ... suppe.

– Jeg spiser det ikke, siger jeg.
– Så dør du, siger den uniformerede dame og uddyber:
Man dør, når man ikke får mad.

– Hvorfor giver I mig så ikke noget mad, siger jeg.
Damen, der fanger ironien, siger:
– Her i firmaet kalder vi det der mad,
og nikker mod min tallerken.

– Hvad er din job betegnelse, spørger jeg.
– Jeg er omsorgsassistent, siger hun.
Selv om vi internt kalder det fodermester.

– Glæder du dig til, du bliver gammel, spørger jeg.
– Jeg bliver ikke gammel, siger hun. Jeg ER gammel.
Når man er 41, er man gammel i det her job.

– Jeg klager over suppen, siger jeg.
– Så gerne, gode herre, siger hun. Klag til mig.
– Jeg vil klage til din chef, svarer jeg.
Hun får et mindre krampeanfald af latter.
– Det er også mig, siger hun. Vi har ingen chefer.
Jeg er min egen chef. Det er det, politikerne kalder
"arbejde smartere".

– Så sultestrejker jeg, truer jeg.
Nu er det lige før hun vælter om på gulvet af grin.
– Så dør du helt sikkert, griner hun og fortsætter:
I gamle dage var pressen og fjernsynet dukket op
og havde lavet en aller helvedes ballade.
Nu sætter vi bare et kryds, siger hun.
Og ved du, hvor vi sætter det kryds?

Jeg ryster på hovedet.
– Vi sætter det der, hvor der står:
Død efter eget valg.

#36. ODE TIL DEN YDRE VERDEN

TID 2019.04.22 14:17:48
RUM 54.772623 12.060366

Jeg ønsker mig en smuk, lille plet på denne jord.
Hvor jeg kan tilbringe mine sidste år i fred og ro.
Hvor jeg kan udelukke virkeligheden
og finde ro og fordybelse i den indre verden.

Jeg er så træt af denne virkelighed - denne ydre verden.
... ikke kloden, planeten, dyrene og planterne,
men træt af den herskende race og hele dens væsen.
Dette utålelige og arrogante ... menneske.

Dette væsen, der tror, kloden blev skabt for dets skyld.
Der tror, at det kan behandle alt og alle, som det finder godt.
Dette væsen, der mener, der er en nem løsning på alt,
og at udryddelse er noget, der sker
for planter, træer, insekter og dyr ... ikke for mennesker.

Dette væsen skal snart blive klogere ... meget klogere.

Jeg ønsker mig et lille hus - midt ude i skoven.
Jeg vil opleve naturen og årstiderne.
Kigge på dyrene og planterne ... blive venner med dem.
Tale med træerne og rejse lidt i kosmos,
hvis jeg finder et rejsetræ, der har de evner.

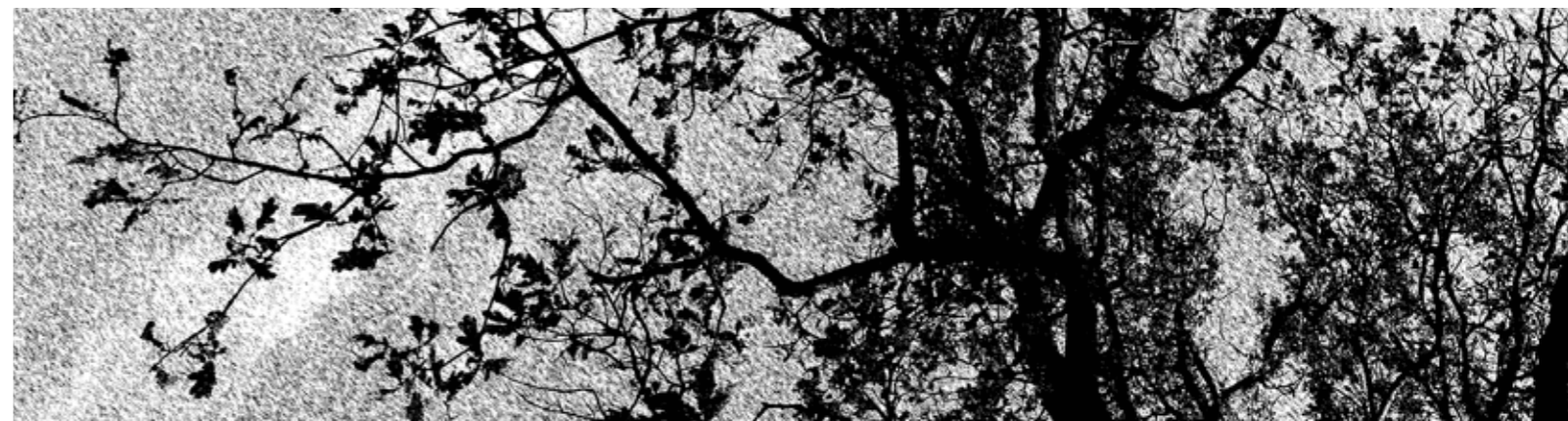
Jeg vil bruge al min fritid på min indre verden.
Udforske og rejse i mit indre univers.
Skrive mine oder og blive klogere på mig selv og på livet.
Jeg vil ikke være på nettet eller på telefonen,
men cykle til supermarkedet en gang om ugen ...
Købe mine fornødenheder og uploade mine oder.
Vende cyklen og køre hjem igen.

Og en dag vågner jeg så ikke.
Ligger bare med lukkede øjne i min seng i huset i skoven.
Solsikkerne kigger triste ind ad vinduet,
og myrer og fluer sidder stille på mit ubevægelige bryst.
En lille opmærksom mus opdager et smil om mine læber.
Og smilet viser, jeg ikke er der mere.
Min ånd er draget videre. Fri og glad.

– Har du ikke selv et ansvar, spørger du.
Er der ikke noget, du skulle gøre?

– Jo for fanden da, svarer jeg.
Og jeg har råbt og skreget, tryglet og forbandet.
Og jo mere jeg gjorde det, jo mindre blev der lyttet.
De sidder tilbagelænedede i deres komfortable liv
og kigger stolt på de børn og børnebørn,
hvis fremtid de i stedet skulle være i gang med at sikre.
Og sådan sidder de også,
når lavaen, feberen eller bomben kommer ...
for altid frosset i ligeegyldighedens position.

– Jamen, hvad skulle vi gøre,
spørger de ynkeligt, når de står i himlen og vil ind.
Og svaret er så uendeligt simpelt:
– Alt andet end ingenting!

#37. DEN 2. REJSE

TID 2019.05.04 15:17:12
RUM 54.783397 12.074646

Nogle husker måske min seneste rejse i kosmos?
Snar og jeg rejste i 23 år sammen med rejsetræet.
Og nu er jeg rastløs igen ...
jeg må ud og se, hvad universet gemmer ...
jeg har brug for mere forståelse ... mere mening.

Hun står, hvor hun altid har stået.
Mit dejlige rejsetræ ... på kanten af stranden
med den smukkeste udsigt ud over Østersøen.
Hun kan fornemme, jeg ikke kommer for at kramme,
og hun mærker tydeligt min rastløshed,
da hunden Snar og jeg stille siver ind i hende.

- Du skal vise mig livets oprindelse, siger jeg.
- Det kan jeg ikke, svarer træet, og fortsætter:
Legenderne fortæller, at vi skal igennem et sort hul
for at komme til livets oprindelse.
Intet rejsetræ er nogensinde kommet tilbage derfra.

- Er spørgsmålet om livets oprindelse ikke så vigtigt,
at vi gerne ofrer livet for svaret, spørger jeg.

Jeg kan mærke, at træet smiler skævt.
- Din gamle røver, siger det.
Du ved, hvilke knapper, du skal trykke på. Så pyt da ...
vi er vel alle tre gamle nok til at dø nu ... er vi ikke?

Hvis du tror, det går stærkt, når en flyvemaskine letter,
så skulle du prøve et rejsetræ.
På et splitsekund - nå ja, måske lidt mere ...
er vi langt ude i kosmos og Jorden usynlig bag os.

- Jeg kan mærke, du ved, hvor vi skal hen, siger jeg.
- Ja, svarer træet.
Jeg har været tæt på at tage denne rejse tidligere.

Til læserens orientering, vil jeg sige:
- Man er ikke i tvivl, når man nærmer sig et sort hul ...
Det starter som et uimodståeligt træk,
og i det øjeblik, hvor ånden skrælles for al fysisk materie,
der flagrer væk bagude ... da skifter trækket til et pres,
og ånden, sjælen, jeg'et ... kald det, hvad du vil,
renses for al viden, al hukommelse og historie,
og komprimeres til et punkt så uendeligt lille,
at mange ville sige: De er væk ... de er døde.

Men vi tre rejsekammerater ved bedre.
Vi tumler ud i et kosmos ... uendeligt og ufatteligt.
Og vi husker kun ... vi er mennesket, hunden og træet.

Vi er langt ude i en krog af et nyfødt univers ... i et område,
som skaberen ikke gav meget opmærksomhed.
Foran os hænger en smuk, blå planet.
En jomfruelig, ung klode, hvor livet stadig kun er mikrober.

- Hvor er det vidunderligt, siger træet.
- Se den smukke, blå planet, siger hunden.
- Ja, siger det ellers meget talende menneske.

Vi betragter den stille og andægtigt - på afstand.
Jeg ved ikke, om der går nogle minutter
eller nogle århundreder ...
vi er ren ånd, så tiden er uden betydning.

- Hvad nu, siger hunden ...
- Ja, hvad nu, spørger træet ...
og de kigger begge på mig ... mennesket.
- Vi har en mission, siger jeg. Lad os komme i gang.

Og æonerne går. Millioner af dem.
Nænsomt og kærligt understøtter vi livet.
Ser stolte til, mens det med små, usikre skridt
spredt sig over kloden.
Skifter form. Bliver intelligent. Tilmed bevidst.

Og vi bekymres, når instinkterne for overlevelse
tager overhånd og skaber splid.
Kun nødtvungent griber vi ind ... diskret, men bestemt.
Indtil en dag, hvor vi af mangel på alternativer
bliver tvunget til at give os til kende ...

Siden den dag går alting galt.
Vores indgriben bliver anledning til bitre stridigheder.
Igenem århundreder, ja årtusinder,
slås den herskende race om sandheden og magten.
Og med kampen forsvinder kærligheden ...
og dermed også drømmen om det evige rige.

- Det er ikke nemt at være Gud, siger træet træet.
Mennesket og hunden nikker.
- De må klare sig selv nu, fortsætter træet.
Mennesket og hunden nikker ... igen.

#38. ODE TIL ANERKENDELSE

TID 2019.05.17 10:27:32
RUM 54.762305 12.040166

Jeg havde ikke set Marcel i et stykke tid,
da jeg en tidlig morgen mødte ham og hunden Snar
i dojoen på stranden.
Han virkede forandret. Smilede. Strålede næsten.
– Jeg har glædet mig til at møde dig, sagde han.
Jeg har den mest vidunderlige historie at fortælle ...

– Forestil dig en maler, begyndte han.
Maleren står foran et stort, hvidt lærred.
Han har en idé. Vil fortælle en historie.
Paletten er gjort klar, og med brede strøg
begynder han at lægge en baggrund.
Så tager han en mindre pensel og en spartel.
Og nu begynder det at blive farligt ...
farverne og kontrasterne springer frem af lærredet.
Vrede og aggression i hidsige strøg.
Afløses så af lidt mere ro. Ja, selv glæden titter frem.
Og latter ... var det virkelig latter?

Og sådan går dagene.
Han spiser næsten ikke ... lever kun på lærredet.
Indtil en dag hvor han lægger penslerne.
Træder tilbage og betragter sit værk ...
næsten som om, han først rigtigt ser det nu.

Han er helt tom. Alt det, han bar indeni,
er nu på lærredet. Han går tæt på.
Tjekker detaljerne. Perspektiverne. Teknikken.
Træder tilbage ... finder en lille bæk.
Sætter sig og betragter totalen ... det samlede værk.

Han er ved at revne af glæde og stolthed.
Taknemmeligt mumler han:
– Hvem end, der gav mig disse evner ... tusinde, tusinde tak.

Han er væk i sin taknemmelighed og hører kun svagt
en forsigtig banken på atelierets dør ... knock, knock ... knock.
Maleren venter ingen gæster ... og gør intet.

Knock, knock ... to forsigtige bank mere,
og døren skubbes langsomt op.
Ind træder en spinkel, lille gæst ... nysgerrig ... søgende.

Gæsten går forsigtigt og tøvende hen imod maleriet ...
ænsrer end ikke maleren.
Store, runde øjne bevæger sig hen over lærredet ...
nysgerrigt. Undrende. Be-undrende.

Gæsten træder tilbage,
og sætter sig stille ved siden af maleren.
Betragter hans værk. Kigger. Længe.

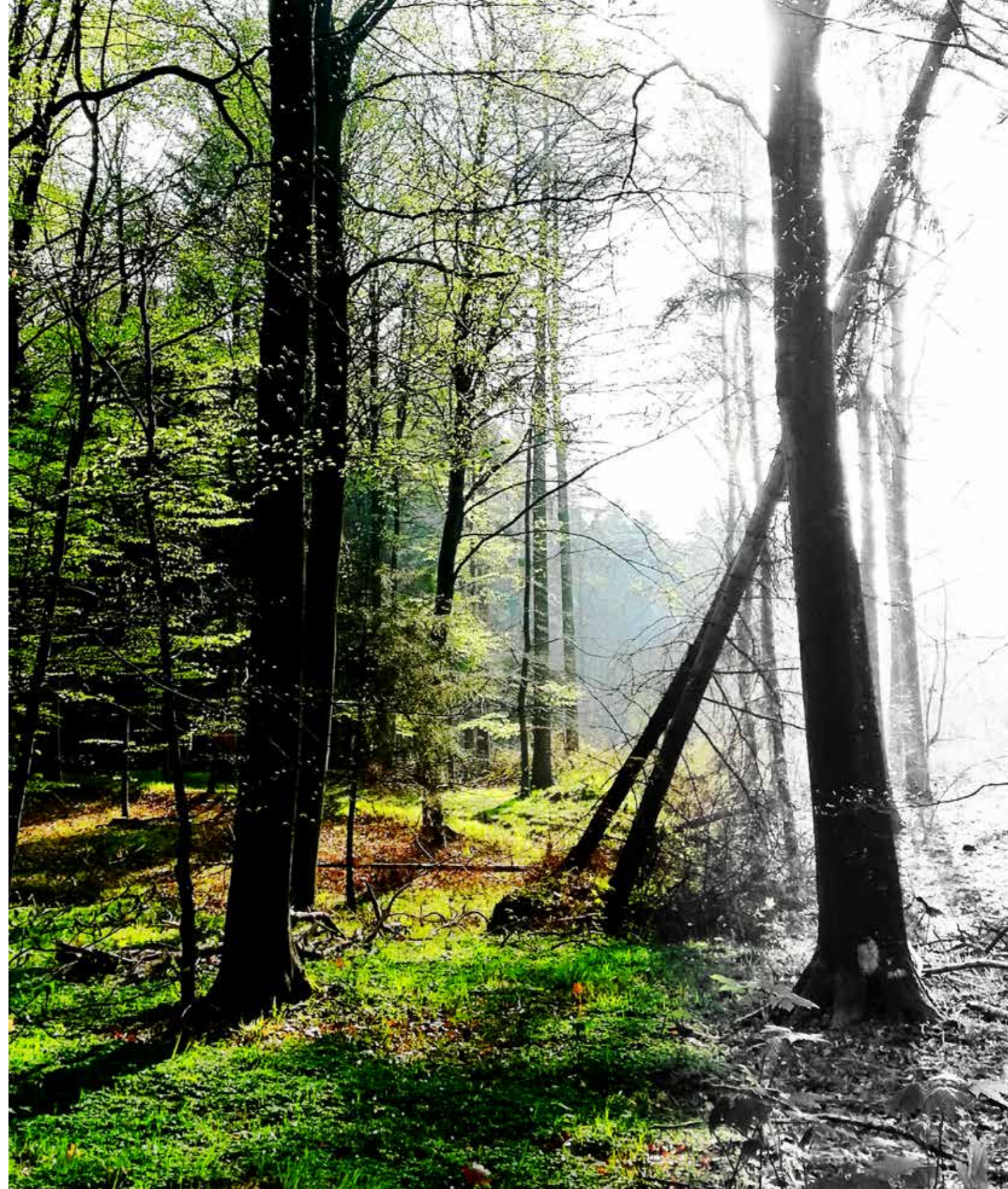
Og maleren betragter sin gæst. Og pludselig ...
ser han en lille tåre bryde frem fra gæstens øje.
Lidt efter en til. Og en mere. Det stopper ikke.
Langsomt drejer hun ansigtet mod ham ...
kigger længe gennem tårerne ... og sender ham så ...
det mest bedårende, lille smil.

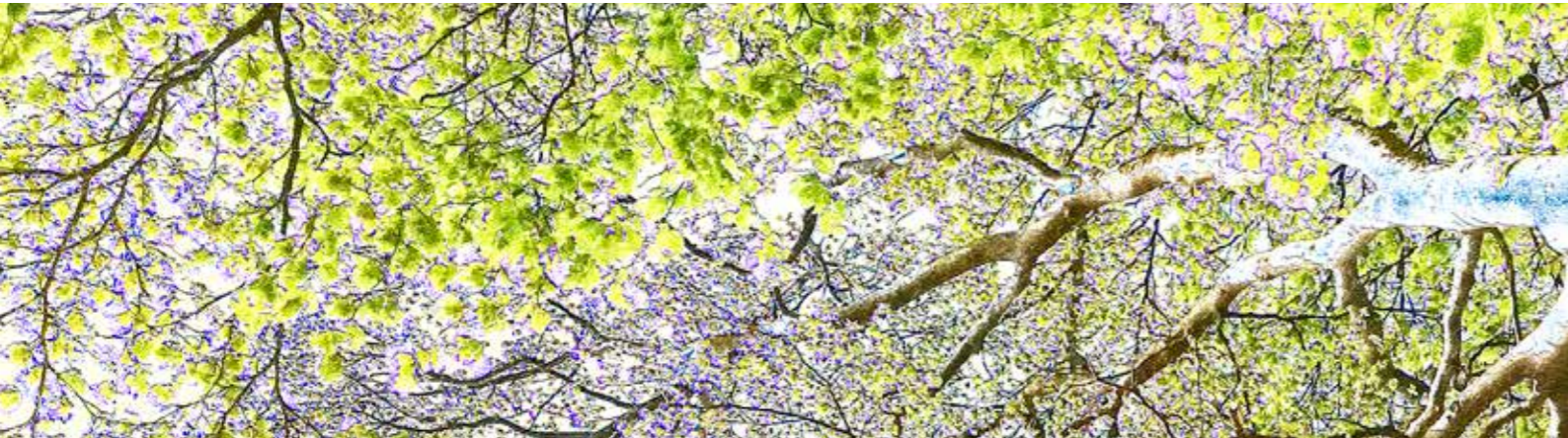
Marcel holder en lille kunstpause ... og siger så:
– Det, jeg har fortalt dig, skete for mig ...
ikke maleren, men digteren ...
ikke gæsten, men et publikum.

Og han fortsætter:
– Når jeg kigger tilbage på mit liv,
så er manglende anerkendelse ikke de første ord,
der falder mig ind.
Men den anerkendelse, jeg netop er blevet til del,
må være af en helt anden karat.
Den har ført mig til et sted, jeg har kæmpet for at nå
i månedsvis ... ja, måske i årevis.
For første gang i mit liv ... føler jeg mig nu ...
fuldkommen lykkelig.

– Og jeg har besluttet, at jeg aldrig ... nej aldrig ...
vil holde min anerkendelse tilbage.
Jeg vil møde alle med opmærksomhed og nærvær.
Jeg vil anerkende ethvert menneskes ærlige kamp.

– Alle har fortjent anerkendelse ...
for alle gør deres bedste.

#39. ODE TIL LYKKEN

TID 2019.05.27 16:32:18
RUM 54.781709 12.072188

Jeg har aldrig været rigtig lykkelig.
I hvert fald ikke i længere tid ad gangen.
Og savnet har - mærkeligt nok - ikke været stort.
Der har jo været så meget andet.
Egentlig ikke så meget andet, jeg skulle,
men så utroligt meget andet, jeg ville.

Men nu har alderen sneget sig ind på mig.
Og fraværet af lykken ... dette uhåndgribelige begreb,
får mig til at føle, at der er en gave,
som jeg aldrig formåede at fange
... aldrig nåede at opleve.
Og det gør mig trist.

Hvad gjorde jeg galt, har jeg tænkt.
Hvorfor faldt det ikke i min lod at være lykkelig?

Og i denne månedslange tankerække,
var der pludselig en lille tanke,
som gjorde opmærksom på sig selv:

- Jamen, du gav jo aldrig plads til lykken, sagde tanken.
Du havde aldrig tid til den. Du skulle videre.
Præstation efter præstation fyldte dit liv,
indtil du blev helt rundtosset,
og til sidst ikke kunne finde på andet ...
end at starte en ny præstation.

- Det er sådan, det er, tænkte jeg. Tak lille tanke.

Lykken skal have plads. Den ligger ikke i en skål,
man kan øse fra efter behov - end sige bade i.
Når den er der, skal den passes og plejes.
Den skal føle sig velkommen og nødvendig,
for så bliver den gerne et stykke tid.
Men vi skal også huske, at lykken er flygtig
og være klar til at lade den svæve videre, når tid er.

Når jeg ser tilbage, kan jeg se mig selv afvise lykken.
Den har måske engang stået ved min dør og sagt:
- Goddag, jeg er lykken. Jeg har en gave til Dem.
Det er nødvendigt, vi tilbringer lidt tid sammen.

Og jeg har svaret:
- Det er meget venligt af Dem.
Men det har jeg desværre ikke tid til.
Verden venter på mig.

Eller måske har jeg bare taget dørtелефonen og sagt:
- Nej tak, vi skal ikke have noget i dag!

Men lige nu - er jeg en lille smule lykkelig.
Lykkelig over, at en lille tanke gjorde mig klogere
og viste mig det første skridt på en vej,
som jeg nu kan vælge at følge.
Tak, lille tanke.

#40. JEG VAR VREDEN

TID 2019.06.05 14:21:33
RUM 54.766483 12.054683

Vreden var min følgesvend igennem livet.
Jeg var vreden ... i egen høje inkarnation.
Ikke sådan, at jeg gik rundt og var vred - hele tiden.
Men jeg var kritisk overfor samfundet og politikerne
og arrig på alle idioterne ... altså dem,
der ikke fatter en skid af det hele.

Nogle måneder efter, at jeg begyndte at skrive mine oder
og dermed blev en smule klogere på mig selv og på livet,
blev denne vrede for meget.
Jeg opdagede, at den ikke gik ud over de dumme
- for de var ligeglade.
Min vrede gik kun ud over mig selv.

Jeg tænkte: Du må af med din vrede.
Men jeg forsvarede den også - den var jo berettiget ...
i mine øjne i hvert fald.
Og nødvendig ... for hvem skulle redde verden,
hvis ikke jeg og andre råbte op og skældte ud?

Jeg følte, jeg ville svigte, hvis jeg holdt min mund.
Men jeg besluttede at gøre det alligevel.
Jeg lagde vreden fra mig ...
i virkeligheden uden håb om, at det ville lykkes.

Et par uger efter besøgte jeg Klint*, og Solveig sagde:
- Når vi glemmer vreden og vender den anden kind til,
får vi styrken af en hel armé i ryggen.

Det var lige præcis det, jeg behøvede at høre.
Jeg svigtede ingen ved at lægge vreden fra mig ...
tværtimod ... mine ord ville få langt større vægt.

I dag er det måneder siden, jeg lagde vreden bag mig.
Jeg kan stadig blive vred, men det er en kortvarig,
oplussende følelse, der ikke går i maven,
og som hurtigt forsvinder igen.

Jeg føler ikke, jeg mangler noget.
Alle mine følelser er intakte,
og jeg kan stadig spille med på hele registret.
Men fraværet af min livslange vrede
har givet plads til noget nyt.

Jeg kan nu tage imod glæden, når den viser sig.
Jeg er blevet mere nærværende ... også overfor mig selv.
Og jeg har overskud til at rose og anerkende andre.

Og vigtigst af alt ... jeg ved nu,
at uanset hvor forvirrende livet måtte forekomme,
og uanset hvilke udfordringer det finder på at byde mig,
så kan jeg altid genfinde vejen
til den bedste version af mig selv.

Det kræver kun, at jeg tør og vil.

*) Martinus Center i Klint.

Min første aha-oplevelse - efter jeg begyndte at skrive oder - var ... selvom jeg først lige har erkendt det ... at mit liv ændrede sig, fordi jeg manifesterede mine tanker.

Kan du forestille dig, hvordan det er at have hovedet fyldt med tanker, som du stort set ikke kan bruge til noget ... og så til at komme derhen, hvor du ikke blot kan skrive dem ned, men hvor du udvider og fuldstændiggør tanker og koncepter, alt imens du skriver.

Det er helt vildt ... tankerne falder på plads, og nu kan du lade dem ligge og drage videre til nye erkendelser.

Min anden aha-oplevelse var lige så vild. Jeg var vred - på næsten alt og alle, men måske mest på livet. Jeg ville opleve glæden, og alligevel ville jeg ikke ... kunne ikke ... for hvem skulle irettesætte og straffe alle idioterne, mens jeg nød glæden ... nej, det gik virkelig ikke.

Og så besluttede jeg at skide på hele (undskyld - men det gjorde jeg). Jeg besluttede, at vreden måtte væk, og hvad tror du, jeg oplevede? Glæden kom marcherende ind på scenen ... storsmilende ... og lidt hoverende: "Jeg sagde det jo", sagde den. "Giv mig en smule plads, så skal jeg nok være der".

Tænk på det, hvis du mangler glæden i livet ... der er måske noget, som du lader spærre vejen.

Læs ode #33 og #40.

Jeg er frelseren. Du er frelseren. Enhver, der påtager sig et medansvar for klodens overlevelse, er frelseren. Og enhver lille handling, der medvirker til at spare på vores fælles ressourcer eller mindske ulighed, har sin berettigelse. Vi behøver ikke gøre det 100%. Men vi må gøre det, så godt, vi kan - hver på vores måde. For det er sådan, vi frelser kloden. Og dem, der følger.
www.jesuis.dk

